

er den, at det efter al beregnelig Sandsynlighed ikke er at antage, at selv om de slesvigke Deputerede maatte samles med den danske Rigsdag i October 1850, det da skulde være muligt, ialfald med nogen Tilfredsstillelse, at behandle et saadant Anliggende som nærværende; Regjeringen troer meget mere, at det vilde være ønskeligt, at der, om dette skulde indtræffe, ikke forelaae nogen Nødvendighed, for at afgjøre Spørgsmaal af denne Bestaaffenhed, idet der nemlig da vil være en Masse af organiske Bestemmelser at vedtage, som ville gjøre saa stor Krav paa Rigsdagens Tid, at det vilde være lidet ønskeligt at lade en Sag som denne komme for, naar den i Realiteten skal drøftes, fordrer meget vidtgaaende Undersøgelser. Den anden Grund er Hensynet til de Handlendes Lary. Naar det nemlig maa erkjendes at være, om ikke umuligt, saa dog overmaade lidet sandsynligt, at denne Sag som anført vil kunne behandles i October 1850, synes de Handlende at have retfærdigt Krav paa allerede nu at faae deres Skjæbne at vide, naar det maa antages, at den kan afgjøres nu med samme Sikkerhed som til Efteraaret, og den Usikkerhed, hvori de Handlende hidtil have befundet sig, er lidet ønskelig. Naar den ærede sidste Taler har bemærket, at Usikkerheden ikke vil være større end hidtil for de Handlende, skal jeg tillade mig at bemærke, at hidtil har den været en uundgaaelig Følge af Omstændighederne. Det har ikke staaet i Regjeringens Magt hidtil, at betage de Handlende den Uvisshed, hvori de være; og de have da maattet finde sig deri. Saaledes som Om-

stændighederne nu foreligge, turde det derimod være muligt og derfor tilraadeligt, at give de Handlende den størst mulige Visshed, der kan gives dem. Den ærede sidste Taler har ogsaa fundet, at Spørgsmaalet holdtes mere aabent, ved at forbeholdes en ny Behandling til Efteraaret. Jeg troer imidlertid, at hvis Thinget af de Grunde, som yderligere ere fremhævede, maatte komme til det Resultat i Sagen, at Begunstigelseserne forlænges indtil Udgangen af 1851, vil deri ligge en tilstrækkelig Anerkjendelse af, at Spørgsmaalet virkelig ønskes holdt aabent, og den Omstændighed, at man giver denne Lov en længere eller kortere midlertidig Varighed, paa Grund af Omstændighederne, turde kun have liden Indflydelse paa Ansuelser om Sagens Realitet. Naar den ærede Taler har anført mod Regjeringens Forslag og mod Udvalgets Fleerheds Ansuelse, at det kunde være betænkeligt, mere end høist nødvendigt forud at disponere over Finanternes Toldindtægter af de Varer, for hvilke Remissionen skulde tilstaaes, da synes dette Argument at gaae noget videre, end til den egentlige Afgjørelse af det, hvorom Spørgsmaalet her dreier sig. Thi vil man forfølge denne Tanke videre, vilde man komme til det Resultat, at det kan være betænkeligt overhovedet, at give Love som den nærværende for længere Tidsrum end det paagjældende Finantsaar, og dette kan dog vist ikke være Mening. Jeg skulde derfor troe, at der for Regjeringen er Grund til at fastholde det Resultat, hvortil ogsaa Udvalgets Fleerhed er kommen.